

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maciak

Protokolant: Justyna Kubiak, Ewa Gawęcka

Prokurator: Łukasz Majchrzak, Jakub Młoczak

po rozpoznaniu w dniach 22 stycznia 2016 roku i 23 marca 2016 roku

na rozprawie

sprawy

1. **A. B. (1)** córki J. i M. z domu C. urodzonej (...) w Ł.

2. **P. B.** syna J. i M. z domu P. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonych oto, że:

w dniu 14 maja 2015 roku w Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w ramach postępowania administracyjnego prowadzonego przez Starostę Powiatowego w Ł. w przedmiocie wydania pozwolenia na budowę na działkach ewidencyjnych (...) położonych w miejscowości P. nr 31, będąc uprzedzonymi o odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, złożyli fałszywe oświadczenie o prawie do dysponowania wskazaną nieruchomością na cele budowlane

to jest o czyn z art. 233 § 6 k.k. w zw. z § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonych **A. B. (1) i P. B.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierza im kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 15 (piętnaście) złotych;

2. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci oryginałów oświadczeń o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane i nakazuje pozostawić je w aktach sprawy;

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 70,89 zł (siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem wydatków oraz po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty

Sygn. II K 429/15

UZASADNIENIE

Oskarżeni A. B. (1) i P. B. są właścicielami działki o nr ewidencyjnym 502 znajdującej się w (...). Na skutek umowy dożywocia zawartej w formie aktu notarialnego (A (...)) w dniu 24 stycznia 2008 roku oskarżeni nabyli od A. K. ½ jej udziału we współwłasności nieruchomości położonej w P., gmina Ł., powiat (...), na którą składało się szereg działek

w tym działka o nr ewidencyjnym 503. Zważyć należy, iż działka o nr ewidencyjnym 502, bezpośrednio sąsiadowała z działką oskarżonych o numerze ewidencyjnym (...).

Zważyć należy, iż w drodze umowy dożywocia oskarżeni nabyli udział w ilości 24/48 w nieruchomościach, w tym działce o numerze ewidencyjnym (...). Wskazana w tym zakresie własność oskarżonych jak i pozostałych współwłaścicieli została wymieniona w księdze wieczystej nr (...).

(wyjaśnienia oskarżonych: A. B. (1) k. 46v-47, k. 58v-59, k. 88v-89v, P. B. k. 50v-51, k. 62v-63, k. 89v-90, zeznania świadków F. P. k. 2-3 (zbiór protokołów) k. 91v-92v, B. L. (1) k. 87a-87b, k. 90v-91, T. M. k. 87e-87g, k. 91-91v, kopia aktu notarialnego k. 7-10, wypis z rejestru gruntów k. 21-22, wypis z księgi wieczystej k. 31-36)

Oskarżeni postanowili rozbudować swój dom położony na działce o numerze ewidencyjnym (...). Z tych względów wystąpili do Starostwa Powiatowego w Ł. o wydanie pozwolenia na budowę.

W dniu 14 maja 2015 roku do Starostwa Powiatowego w Ł. wpłynął wniosek A. B. (1) i P. B. o pozwolenie na budowę, do którego oskarżeni załączyli cztery egzemplarze projektu budowlanego oraz sporządzone przez nich oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane. Wskazane oświadczenie składa się poprzez wypełnienie formularza urzędowego, w treści którego znajduje się pouczenie o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy zgodnie z art. 233 kk.

(wyjaśnienia oskarżonych: A. B. (1) k. 46v-47, k. 58v-59, k. 88v-89v, P. B. k. 50v-51, k. 62v-63, k. 89v-90, zeznania świadków: B. L. (1) k. 87a-87b, k. 90v-91, T. M. k. 87e-87g, k. 91-91v)

Zakres planowanej rozbudowy, wymagał ażeby oskarżeni w oświadczyli o posiadanym prawie do dysponowania na cele budowlane także nieruchomością o numerze ewidencyjnym (...), tj. bezpośrednio sąsiadującą z działką, na której planowali rozbudowę domu.

Zarówno A. B. (1), jak i P. B., mając świadomość, iż składają oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej z art. 233 kk, sporządzając dokument oświadczenia o posiadanym prawie dysponowania nieruchomością na cele budowlane podali, iż z tytułu własności posiadają prawo do dysponowania nieruchomościami o numerze ewidencyjnym (...). Oskarżeni wbrew posiadanej wiedzy nie wskazali, żadnych pozostałych współwłaścicieli nieruchomości o numerze 502.

Tak sporządzone oświadczenia oskarżeni poświadczili własnoręcznymi podpisami i złożyli wraz z pozostałą dokumentacją w Starostwie Powiatowym w Ł..

(wyjaśnienia oskarżonych: A. B. (1) k. 46v-47, k. 58v-59, k. 88v-89v, P. B. k. 50v-51, k. 62v-63, k. 89v-90, zeznania świadków F. P. k. 2-3 (zbiór protokołów) k. 91v-92v, B. L. (1) k. 87a-87b, k. 90v-91, T. M. k. 87e-87g, k. 91-91v, dokumenty oświadczeń o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane k. 28-29)

Właścicielami działki nr (...) byli: małżonkowie P. i A. B. (2) w części 24/48, G. C. w części 1/48, H. K. w części 3/48, M. K. w części 1/48, T. N. w części 1/48, M. P. (1) w części 3/48, E. P. w części 4/48, M. P. (2) w części 6/48 i W. S. w części 3/48. Po śmierci H. K., M. P. (1) i W. S. udziały nabyli ich spadkobiercy.

(wypis z rejestru gruntów k. 21, wniosek o zniesienie współwłasności k. 95 – 98)

Na podstawie złożonej przez oskarżonych dokumentacji Starosta (...) w dniu 16 czerwca 2015 r. wydał decyzję nr (...).2015, którą to zatwierdzono projekt budowlany i udzielono oskarżonym pozwolenia na budowę. Na podstawie tak wydanej decyzji oskarżeni zrealizowali swoje zamierzenia budowlane w całości.

(wyjaśnienia oskarżonych: A. B. (1) k. 46v-47, k. 58v-59, k. 88v-89v, P. B. k. 50v-51, k. 62v-63, k. 89v-90, zeznania świadków: B. L. (1) k. 87a-87b, k. 90v-91, T. M. k. 87e-87g, k. 91-91v, kopia decyzji nr (...).2015 k. 23-24)

Oskarżona **A. B. (1)** ma 53 lata. Pozostaje w związku małżeńskim ze współoskarżonym P. B.. Posiada wykształcenie średnie będąc z zawodu technikiem hodowcą. Z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego osiąga comiesięczny dochód w kwocie 1.500 złotych. Posiada na utrzymaniu troje dzieci. Jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego. Jest zdrowa, nie leczyła się psychiatrycznie neurologicznie ani odwykowo. Nie była uprzednio karana.

(dane osobowo- poznawcze A. B. (1) k. 46-46v, k.58-58v, k. 88v, dane o karalności k. 125)

Oskarżony **P. B.** ma 55 lat. Jest mężem współoskarżonej A. B. (1). Posiada wykształcenie średnie, będąc z zawodu technikiem hodowcą. Z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego oraz działalności gospodarczej osiąga comiesięczny dochód w wysokości 7.000 złotych. Posiada na utrzymaniu troje dzieci. Nie leczył się psychiatrycznie neurologicznie ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

(dane osobowo- poznawcze P. B. k. 50-50v, k. 62-62v, k.88v, dane o karalności k. 126)

Oskarżona A. B. (1), zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem nie przyznania się do dokonania zarzucanego jej czynu. W zakresie przedmiotowo- istotnym oskarżona wyjaśniła, iż sprawami związanymi z ubieganiem się o uzyskanie pozwolenia na budowę zajmował się jej mąż P. B.. Jak wyjaśniła, to mąż przedłożył wypełniony przez siebie dokument oświadczenia o prawie dysponowania nieruchomością na cele budowlane, który to ona podpisała. Będąc przesłuchiwaną w charakterze podejrzanej oskarżona przyznała, iż działka o numerze ewidencyjnym (...) ma kilku współwłaścicieli. Oskarżona szeroko opisała okoliczności w jakich wraz z mężem nabyła udział w działce o nr ewidencyjnym 502 oraz relacje jakie łączyły ją z A. K., od której wraz z mężem nabyła m.in. tę nieruchomość. Zwróciła przy tym uwagę na skomplikowany stan własności tejże nieruchomości, podkreślając zarazem, że wraz z mężem podejmowali próby uregulowania sytuacji z pozostałymi współwłaścicielami, ażeby przejąć całość na własność. Wskutek tych działań oskarżona nabrała przekonania, iż to ona i jej mąż są właścicielami nieruchomości.

(wyjaśnienia oskarżonej A. B. (1) k. 46v-47, k. 58v-59, k. 88v-89v)

Oskarżony P. B. nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Odnosząc się do złożonego przez siebie pod rygorem odpowiedzialności karnej za czyn z art. 233 kk. oświadczenia o posiadanym prawie dysponowania nieruchomością na cele budowlane oskarżony oświadczył, iż składając takie oświadczenie przekonany był, iż jest właścicielem działki o nr ewidencyjnym 502. Swoje przekonanie oskarżony opierał na sporządzonej w formie aktu notarialnego umowie dożywocia, którą to on i jego żona zawarli z A. K. nabywając w ten sposób od A. K. jej nieruchomość. Oskarżony wyjaśnił, iż nie miał świadomości, iż działka o numerze ewidencyjnym (...) ma jeszcze innych współwłaścicieli. Składając oświadczenie w Starostwie Powiatowym w Ł. nie sprawdzał ksiąg wieczystych ani innego rodzaju rejestrów celem ustalenia ewentualnych właścicieli.

Odnosząc się do oświadczenia złożonego przez żonę, P. B. wskazał, iż żona nie zajmowała się sprawami związanymi z uzyskaniem pozwolenia na budowę. Złożyła jedynie podpis, nie znając szczegółów.

Podobnie jak współoskarżona P. B. opisał relacje jakie łączyły go z A. K..

(wyjaśnienia oskarżonego P. B. k. 50v-51, k. 62v-63, k. 89v-90)

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych w zakresie przedmiotowo- istotnym nie zasługują na wiarę i stanowią realizację linii obrony, którą dla siebie przyjęli.

Zważyć należy, iż kluczowym z punktu widzenia zasadności przypisania oskarżonym sprawstwa zarzucanego im czynu jest ustalenie, iż zarówno A. B. (1) jak i jej mąż P. B. składając oświadczenie o posiadanym prawie dysponowania nieruchomością na cele budowlane mieli świadomość, iż nie są jedynymi właścicielami działki o numerze ewidencyjnym (...). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jednoznacznie wskazuje, iż oskarżeni składając tego rodzaju oświadczenie wiedzieli, iż powyższa nieruchomość nie należy wyłącznie do nich, albowiem

posiada też innych współwłaścicieli. Za tego rodzaju przekonaniem przemawia zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności w postaci zgromadzonej w sprawie dokumentacji- w tym aktu notarialnego o nr A (...), odpisów postanowień o stwierdzeniu nabycia spadku po A. K. i po T. K., wniosku oskarżonych o zniesienie współwłasności oraz zeznań świadków: F. P., B. L. (2) oraz T. M..

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować zeznania świadka F. P.. Są one logiczne oraz spójne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności dokumentacją w postaci aktu notarialnego o nr A (...) i wypisu z rejestru gruntów.

Świadek zeznał, iż wraz z bratem E. P. nabył w drodze dziedziczenia spadek po zmarłej A. K.. W skład spadku wchodziła nieruchomość o powierzchni 5,5 ha, która składała się z działek o nr ewidencyjnym (...), (...), 141/16, 387/16, 502/16, 71/16, 713/1/16, 826/16, 936/16. F. P. zaznaczył, iż do względem wymienionych działek przysługiwało mu prawo współwłasności w wymiarze 6/48. Dla nieruchomości złożonej z opisanych działek urządzona była księga wieczysta, w której jako współwłaściciele wpisani byli m.in. oskarżeni. A. B. (1) i P. B. nabyli bowiem na skutek umowy dożywocia zawartej z A. K. udział w wymiarze 24/48 własności nieruchomości. Świadek zeznał, iż sporządzona w formie aktu notarialnego umowa dożywocia została zakwestionowana i aktualnie toczy się postępowanie w toku którego zapadło nieprawomocne orzeczenie stwierdzające nieważność tejże umowy. W zakresie przedmiotowo- istotnym świadek zeznał, iż oskarżeni zamieszkują w bezpośrednim sąsiedztwie działki o numerze ewidencyjnym (...), która to wchodzi w skład nieruchomości, której m.in. on jest współwłaścicielem. Powziąwszy wiadomość, iż oskarżeni w miejscu swojego zamieszkania rozbudowują dom, świadek sprawdził w Starostwie Powiatowym w Ł., czy inwestycja ta prowadzona jest zgodnie z obowiązującym prawem. Zapoznawszy się z dokumentacją świadek stwierdził, iż oskarżeni ubiegając się o pozwolenie na budowę złożyli niezgodne z prawdą oświadczenie, iż są wyłącznymi właścicielami działki o numerze ewidencyjnym (...).

(zeznania świadka F. P. k. 2-3 (zbiór protokołów) k. 91v-92v)

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków B. L. (1) i T. M., urzędnikom Starostwa Powiatowego w Ł., Wydziału Architektoniczno Budowlanego, którzy to uczestniczyli w procedurze wydania oskarżonym pozwolenia na budowę. Świadkowie zgodnie zeznali, iż w dniu 14 maja 2015 roku do Starostwa Powiatowego w Ł. wpłynął wniosek A. i P. B. o pozwolenie na budowę. Do wniosku załączona była dokumentacja projektowa oraz oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Ze złożonych przez oskarżonych oświadczeń jednoznacznie wynikało, że są oni właścicielami działek o numerach ewidencyjnych (...). Świadkowie podkreślili, iż procedura ubiegania się o uzyskanie pozwolenia na budowę nie przewiduje ażeby organ administracji samorządowej zobowiązywał wnioskodawcę do przedłożenia dokumentów poświadczających własność nieruchomości. Wystarczającym jest by wnioskodawca złożył, pod rygorem odpowiedzialności karnej, za czyn z art. 233 kk., oświadczenie z którego wynikałby stan własności nieruchomości. W oparciu o tak przedłożoną dokumentację oskarżeni uzyskali pozwolenie na budowę. Świadkowie zeznali ponadto, iż o nieprawidłowościach związanych z oświadczeniem oskarżonych dowiedzieli dopiero wówczas, gdy F. P. zjawił się w urzędzie informując, iż oskarżeni nie są jedynymi właścicielami działki o nr ewidencyjnym 502. Powziąwszy taką informację urzędnicy zweryfikowali stan własności tejże działki. W wyniku tych czynności w istocie potwierdzono, iż poza oskarżonymi B., działka o numerze (...) ma szereg innych właścicieli. Jednoznacznym zatem stało się przeświadczenie, iż oświadczenie złożone przez oskarżonych jest niezgodne z prawdą.

Na zakończenie składanych zeznań świadkowie wskazali, iż projekt rozbudowy domu oskarżonych realizowany był w całości na ich działce o nr ewidencyjnym 503. Zważyć jednak należy, iż inwestycja ta oddziaływała na sąsiednią działkę o numerze (...). W tego rodzaju przypadkach koniecznym było powiadomienie właścicieli działki o nr (...), ażeby mogli zapoznać się z planowaną inwestycją i ewentualnie wnieść uwagi do projektu. Na skutek nieprawdziwych oświadczeń złożonych przez oskarżonych, pozostali właściciele działki o nr (...) pozbawieni zostali wiedzy o planowanej rozbudowie. B. L. (1) i T. M. zeznali, iż gdyby oskarżeni złożyli zgodne z prawdą oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, wówczas nie uzyskaliby zgody na rozbudowę domu zgodnie z

przedłożonym projektem. Jednak zmiana projektu poprzez m.in. likwidację otworów okiennych drzwiowych, a także sposobu odprowadzenia wody deszczowej, skutkowałaby wydaniem pozwolenia na budowę.

(zeznania świadków: B. L. (1) k. 87a-87b, k. 90v-91, T. M. k. 87e-87g, k. 91-91v)

Wątpliwości Sądu nie budzi uzyskana w toku postępowania dokumentacja w tym w postaci oryginałów dokumentów „Oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane”, a także kopii aktu notarialnego, kopii decyzji nr (...).2015, wypisów z rejestru gruntów i księgi wieczystej.

(dokumenty oświadczeń o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane k. 28-29, kopia decyzji nr (...).2015 k. 23-24, kopia aktu notarialnego k. 7-10, wypis z rejestru gruntów k. 21-22, wypis z księgi wieczystej k. 31-36)

W ocenie Sądu okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie budzą żadnych wątpliwości, a sam stan faktyczny nie jest skomplikowany. Sąd dokonał ustaleń na podstawie zarówno wyjaśnień oskarżonej, która przyznała się do dokonania zarzucanych jej czynów oraz zeznań świadków, jak i zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości, iż oskarżeni A. B. (1) i P. B. swym zachowaniem wyczerpali dyspozycję art. 233 §6 kk w zw. z art. 233 §1 kk.

Odpowiedzialności za czyn z art. 233 §6 kk podlega bowiem ten, kto składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. W §1 powołanego przepisu przewidziano odpowiedzialność karną osoby, która składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę.

Ustalenia poczynione w sprawie nie pozostawiają wątpliwości, iż oskarżeni ubiegając się o uzyskanie pozwolenia na budowę złożyli fałszywe oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Zostali przy tym pouczeni, iż oświadczenie to złożone jest pod rygorem odpowiedzialności karnej za czyn z art. 233 kk. Zarówno A. B. (1) jak i P. B. wpisali w druku oświadczenia, iż są właścicielami działki o numerze ewidencyjnym (...) pomimo pełnej świadomości, że nieruchomość ta ma także innych współwłaścicieli. W tym względzie podkreślić należy, iż pierwotnie właścicielami działki (...) byli małżonkowie A. i T. K.. Oskarżeni nabyli współwłasność m.in. w tejże nieruchomości, na skutek umowy dożywocia sporządzonej w dniu 24 stycznia 2008 roku w formie aktu notarialnego. Z umowy tej wynika, iż nabywają oni od A. K. udział 1/2 we współwłasności nieruchomości, w skład której wchodziła działka o numerze ewidencyjnym (...). Oskarżeni nabywając należny A. K. udział w przedmiotowej nieruchomości stali się właścicielami jedynie jej części. Wniosek taki wprost wynika z treści umowy dożywocia, którą oskarżeni wspólnie zawierali przy udziale notariusza. Oskarżeni zawierając tę umowę mieli pełną świadomość, w jakim zakresie przejmują własność nieruchomości A. K.. W tym kontekście całkowicie bezzasadne są stanowiska oskarżonych o ich przekonaniu, że wskutek umowy dożywocia nabyli w całości własność nieruchomości w tym działki o nr (...). W akcie notarialnym znajduje się zapis, zgodnie z którym A. K. zobowiązuje się do przeniesienia własności udziału, jaki nabyła w drodze dziedziczenia po swoim mężu. Do zawarcia takiej umowy jednak nie doszło. Na wniosek P. B. toczyło się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po T. K.. Sąd postanowieniem z dnia 01 lutego 2011 roku w sprawie I Ns 97/09 stwierdził, że spadek ten oprócz A. K. nabyło jeszcze 6 osób (siostra H. K., W. S., M. P. (1) oraz siostrzeńcy: G. C., M. K. i T. N.).

N. w dniu 13 lipca 2011 roku małżonkowie B. złożyli wniosek o zniesienie współwłasności nieruchomości. Postępowanie to do chwili wydania wyroku w niniejszej sprawie nie zostało zakończone chociażby w pierwszej instancji. W swych wyjaśnieniach oskarżeni opisywali przebieg postępowania w tej sprawie, tym samym musieli mieć świadomość, że – bez względu na ważność aktu notarialnego z 24 stycznia 2008 roku nie są jedynymi właścicielami działki (...).

Rozważając o zasadności przypisania oskarżonym zarzucanego im czynu zważyć należy, iż zgodnie z art. 233 § 2 kk warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Natomiast § 6 stanowi, że przepisy § 1-3 oraz 5 stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej.

Wskazany warunek został spełniony. W treści formularza urzędowego „oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane” znajduje się pouczenie, iż osoba składająca oświadczenie, jest świadoma odpowiedzialności karnej za podanie w niniejszym oświadczeniu nieprawdy, zgodnie z art. 233 Kodeksu karnego, a prawdziwość danych zamieszczonych w tymże oświadczeniu potwierdza własnoręcznym podpisem. Sporządzając dokument oświadczenia oskarżeni niewątpliwie mieli świadomość grożącej im odpowiedzialności karnej za podanie nieprawidłowych informacji co do właścicieli działki o numerze ewidencyjnym (...). Pomimo tego złożyli fałszywe oświadczenia, które każdy z nich potwierdził osiadczeniem ten dokument podpisując.

Zgodnie z art. 32 ust 4 pkt 2 ustawy Prawo budowlane pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Tym samym ustawa Prawo budowlane przewidziała możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej

Oceniając- w świetle art. 115 § 2 kk- całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, że zachowanie oskarżonych cechowało się wysokim stopniem społecznej szkodliwości.

Na ocenę tę ma wpływ w szczególności charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż na skutek złożonego przez oskarżonych fałszywego oświadczenia organ administracji publicznej wydał nieprawidłową decyzję, skutkującą uzyskaniem przez oskarżonych pozwolenia na budowę. Gdyby podali w oświadczeniu prawdziwe informacje o tym, że działka o nr ewidencyjnym 502 ma także innych właścicieli, wówczas organ administracji publicznej nie wydałby pozwolenia na budowę. Oskarżeni byłiby wówczas zobowiązani do zmiany projektu rozbudowy domu, tak ażeby budynek nie oddziaływał na sąsiednią działkę o nr (...). Tym samym zamierzenia budowlane oskarżonych nie zostałyby zrealizowane w sposób całkowicie zgodnie z ich zamysłem.

W chwili dokonania zarzucanego czynu zarówno A. B. (1) jak i P. B. byli dojrzałymi osobami, świadomymi reguł obowiązujących w zakresie przestrzegania zasad porządku prawnego. Oskarżeni mieli zatem możliwość pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznania jego bezprawności. Rozważając kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonych należy uznać, że zachowanie ich miało charakter zawiniony. Nie zachodziły również żadne okoliczności, które można rozpatrywać w kategorii kontratypu. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonych jest ich dotychczasowa niekaralność.

W oparciu o powyższe ustalenia i rozważania Sąd uznał, iż oskarżeni dopuścili się zawinionego czynu zabronionego cechującego się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i zgodnie z art. 1 kk podlega odpowiedzialności karnej za czyn z art. 233 §6 kk w zw. z art. 232 §1 kk.

Za przypisany oskarżonym czyn Sąd na podstawie art. 233 § 1 kk. w zw. z art. 37a kk wymierzył im **kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 15 (piętnaście) złotych.**

Decydując o rodzaju kary, Sąd zważył, iż zgodnie z dyspozycją art. 37a kk jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, że oświadczenie dotyczy bardzo istotnej kwestii a mianowicie własności nieruchomości. Oskarżeni posługując się fałszywym oświadczeniem uzyskali pozwolenie na budowę i przeprowadzili prace budowlane.

Okolicznością łagodzącą jest dotychczasowa niekaralność oskarżonych oraz prowadzenie przez nienagannego trybu życia.

W ocenie Sądu kara tego rodzaju i w takim wymiarze jest adekwatna do omówionego wyżej stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz do jego winy. Kara ta pozostaje również w odpowiedniej proporcji do granic ustawowego zagrożenia czynu przypisanego oskarżonym. Ustalając wymiar kary Sąd zważył, iż oskarżeni pracują zarobkowo, uzyskując stały dochód. Kara grzywny w orzeczonej wysokości stanowi dla oskarżonych dolegliwość ekonomiczną-adekwatną do ich możliwości płatniczych, rodzaju popełnionego przestępstwa i stopnia jego społecznej szkodliwości. Grzywna w takiej wysokości będzie dla oskarżonych dolegliwa, nie narażając ich przy tym na utratę możliwości własnego utrzymania.

W ocenie Sądu w przypadku oskarżonych nie zachodzą przesłanki do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, jak też odstąpienia od jej wymierzenia. Zgodnie z dyspozycją art. 233 §5 kk Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli:

- 1)fałszywe zeznanie, opinia, ekspertyza lub tłumaczenie dotyczy okoliczności niemogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy,
- 2)sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie, opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy.

W realiach niniejszej sprawy oskarżeni złożyli fałszywe oświadczenia, które przesądziły o pozytywnym dla nich rozstrzygnięciu sprawy. Miały one zatem kluczowy wpływ na uzyskanie pozwolenia na budowę. Nie wykazali przy tym jakiegokolwiek aktywności, ażeby w toku postępowania o pozwolenie na budowę, sprostować fałszywe oświadczenia.

Na podstawie art. 44 §2 kk Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci oświadczeń o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane i nakazał pozostawienie ich w aktach sprawy. Powyższe rozstrzygnięcie uzasadnione było faktem, iż wymienione dowody rzeczowe zawierają fałszywe oświadczenie, a zatem służyły do popełnienia przestępstwa. Dokumenty takie nie mogą pozostać w obrocie prawnym.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk zasądając od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 70,89 (siedemdziesiąt 89/100) złotych tytułem wydatków oraz po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty, na którą złożyły się: opłata karna od wymierzonych kar, ryczałt za doręczenia, koszty uzyskania danych o karalności.